

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 42.

Extraordinair Sæssion.

20de Møde.

Frehdagen den 21de Septbr.

(Fortf.)

Willeh (fortsat): Jeg maa tilstaae, at, naar der skal bygges paa et Grundlag, da maa dette være af en mere stabil Natur og bedre Construction, end dette forekommer mig at være. Jeg kan ikke indsee, hvorledes man kan bygge noget Godt og Bærigt paa et saadant Grundlag. Hvorledes man end forklarer og detaillerer Sammensætningen af det eventuelle Rigsraad — og det er jo meget godt, at Detaillerne komme frem — saa bliver det dog sandt, at, hvormange Embedsmænd, hvor stor en Part af de mere formuende Classer der faae Valgret, er dog den allerførste Deel af Folket, Folket i dets store Fleerhed, berøvet sin politiske Ret i denne Henseende. Privilegium bliver det; jeg kan ikke kalde det Andet end et Privilegium; ligesom det er Despoti, saasnart Enemagten er nedlagt i en Enkelts Haand, saaledes er det efter min Mening et Privilegium, saasnart den er nedlagt i Nogle, og først, naar Magten hviler væsentligt hos Alle, eller har sin Grundvold hos Alle, først da er den rettelig fordeelt. Men dette Privilegium bestaaer jo egentlig ikke i at kunne gennemføre nyttige Love, men kun i at kunne stille sig standfærdige i Veien for de Foranstaltninger og Love, der maatte fremkomme; det er altsaa af en negativ Natur. Man maa sige, at der er Intet forsømt i Udcastet for at fremdrage de Vælgere, man helst vil have; idet man nemlig ikke har

villet regne f. Ex. Tienden med, har man berømt ikke forsømt at medregne Indtægter af Naturalpræstationer, fri Bolig og andre saadanne Emolumenter, som det hedder, og at ansætte disse i Penge; Bestræbelsen efter at fremdrage de for et saadant System nyttigste og brugeligste Vælgere træder meget umiskendeligt frem; det er den velhavende Middestand, dem, som svare 200 Rdlr. i Skat eller have 1200 Rdlr. i Indtægt, og den høitærede Premierminister har flere Gange omtalt denne Klasse, der synes næsten at være blevet hans Yndlingsgjenstand. Denne Censur er — det er sagt oftere, men jeg troer, at det er godt, at det gjentages — Minimum for den Tarif, som bestemmer Grændsen for den politiske Myndighed. Overhovedet er det, naar man har talt om den velhavende Middleklasse, ikke just denne, men det er fra den Klasse, man begynder, og derfra regner opad indtil de allerhøieste Classer. Det er i det Hele forunderligt, at, saasnart man behøver Folket i farefulde Dieblitte, naar Staten trues af ydre Fiender, saa er der aldrig Tale om en Censur, saa er der ikke Spørgsmaal om, hvem der skal lade sit Liv, hvem der skal opfylde denne hellige Borgerpligt, som man kalder det, saa er der blot Tale om Folket i Almindelighed, saa har Folket denne store, denne herlige Ret at udøve; men, saasnart det gjælder om Udøvelsen af borgerlige eller politiske Rettigheder, saa trækker man Grændsen, saa sætter man en Censur. Naar man staaer særdig til Kamp imod Fienden, saa siger man ikke: Enhver har den Forpligtelse at lade sit Liv og Blod for Fædrelandet, den Pligt hviler altsaa paa Eder Alle, og Fædrelandet paaaffønner det, men, saasnart I komme hjem, bestemme vi